

vil tale nærmere om, da han sad der. Det var i Anledning af Rapporten, Betænkningen til Protokollens Artikel 2, at Diskussionen rejste sig. Det ærede Medlem Hr. P. Munch sagde: Politis, Grækeren, Politis! Ja, vist er han Græker, og man har jo altid en Fornemmelse af, at Grækenland er noget, der ligger langt borte, det har en helt anden Atmosfære end den, vi lever i heroppe. Men vi ved alle sammen, det ærede Medlem Hr. P. Munch ogsaa, at Politis er et Udtryk for Frankrigs Synspunkter. Det er en Mand, der har været Professor ved Sorbonne og lever i Paris og har levet der det meste af sit Liv, og det er ikke det græske Synspunkt, men det franske Synspunkt, han gør sig til Tolk for. Det hedder i Protokollen: „Den angrebne Stat bevarer sin fulde Frihed til med alle sine Kræfter at modstaa de Angrebshandlinger, som den bliver Genstand for. Uden at afvente den Hjælp, som den har Krav paa fra det internationale Samfunds Side, kan og bør den begynde paa at forsvare sig med sine egne Midler.“ Det var om dette, den hollandske delegerede, Limburg, tog Ordet og sagde, om ikke dette „bør“ skulde gaa ud, og der i Stedet for skulde staa — ja, det er vanskeligt at oversætte det franske Ord paa Dansk — „commencera“, det vil sige „vil begynde“, altsaa ikke dette bydende „bør“, men Ordet sat i Fremtid: vil begynde at forsvare sig ved egne Kræfter. Det havde Politis ikke noget at indvende imod, som det hedder, men her er det, at, som vi hørte, baade Estland, Belgien og Finland optræder; og saa er det, det ærede Medlem Hr. Holger Andersen tager Ordet. Naar det ærede Medlem Hr. Holger Andersen tager Ordet ved den Lejlighed, gør han, som det ærede Medlem Hr. P. Munch sagde, ikke andet, end hvad saa mange andre har gjort, og hvad det ærede Medlem Hr. P. Munch selv gjorde i 1922 i Forsamlingen, i det offentlige Møde, da han talte imod den tvungne almindelige Værnepligt, som den da siddende Regering gik i Brechen for, og vi var den Gang i Delegationen enige om, at det havde det ærede Medlem Hr. P. Munch Ret til. Paa samme Maade var vi enige om, at det ærede Medlem Hr. Holger Andersen havde Ret til det denne Gang; og naturligvis maatte det være saa.

Men det var dette, jeg vilde sige, at den hollandske Professor Limburg talte dér om den store Forskel, der nu var paa Krig — i denne Protokol, vi har vedtaget — og saa tidligere Krige; Hærene er nu, siger han, et internationalt Gendarmeri; og alt dette fik han Tilslutning til fra

Politis — altsaa fra fransk Side —, at for Fremtiden vil Hæren ikke være et Krigsberedskab, men et Gendarmeri, et Politikorps, som skal værne om den Fred, som vi alle maa staa Haand i Haand for at værne. Det fører den tvungne Voldgift med sig. Men samtidig tog Limburg Ordet for, at hvis Holland skulde blive angrebet, paa samme Maade som Belgien var blevet, vilde Holland naturligvis forsvare sig som Belgien og forsvare sig til sidste Mand. Det var altsaa dette, De maa lægge Mærke til hos denne radikale hollandske Politiker, denne hans Udtalelse, baade dette, som han sagde, at for Fremtiden, hvis Protokollen blev vedtaget, vilde Hæren blive et Gendarmerikorps — og vi vilde kalde den saaledes —, men ogsaa dette, at hvis Holland blev angrebet, saa vilde det forsvare sig til sidste Mand med det Gendarmerikorps, som det har.

Hele den klare Fremstilling, som det ærede Medlem Hr. P. Munch gav af de nordiske Rigers Stilling, skal jeg ikke her komme ind paa; men jeg skal blot sige dette, at naar vi hævdede, at de økonomiske Sanktioner indtræder rent automatisk, men de militære vilde vi ikke paa Forhaand binde os til, saa vil jeg gøre opmærksom paa, hvad Branting udtalte i Mødet den 12. September med Hensyn til disse militære Sanktioner, at det er slet ikke saalet med dem; for dersom vi forpligter os til økonomiske Sanktioner og endvidere forpligter os til at tillade fremmede Hære at gaa igennem vort Territorium — og det gør vi efter Pagtens Artikel 16 —, saa kommer vi jo i en krigerisk Situation overfor det Land, som skal straffes; og den Blokade, vi deltager i, vil derfor af sig selv føre til krigeriske Forhold. Det er en Ting, som vi heller ikke fra dansk Side maa være blinde for, naar vi taler om de økonomiske Sanktioner, som vi alle er enige om, at vi er forpligtede til. Men Forskellen mellem dem, der altsaa vil disse Afrustningsforslag, som den højtærede Regering har fremsat, og os andre bundet jo dybt, dybt i Modsætninger mellem to vidt forskellige Livsanskuelser. Men det er jo ikke disse Forslag, som ligger til Grund for Diskussionen i Øjeblikket, dem kommer vi til siden hen. Naar man er opdraget i dette, at kun de kraftige Organisationer, det rent tekniske i Tilværelsen, er de stærkeste, er det naturligt, at vi kan sige: Vi kan slet ingenting. Men naar vi er opdraget til at tro paa Imponderabilierne i Tilværelsen, at det ikke er det forstandige, men det sunde, det kommer an paa i Til-